Ч. 123 Середа 4 (16) червня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостсвах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

До ситуациї в Долитавщині.

Другий віце-президент Палати послів Крамарж виголосив ння 13 с. м. перед виборцями в Горици бесіду, в котрій говорив широко о теперішнім положеню в Австриї. Бесідник зазначив, що теперішна хвиля єсть для Австриї дуже великої ваги і буде рішати на довгу будучність. Коли би Німці за обструкцию були винагороджені концесиями, то всї суспільні і національні партиї мали би тогди точно визначену дорогу поступованя. В тім лежить проблема будучности парляменту. Чехи були завсїгди готові до мира. Може дадуть ся винайти дрібні средства для зменшеня строгости до тично переведеня рівноправности обох краєвих язиків, але від самої засади не можна аві на крок відступити.

Бесідник поставив відтак питанє, чи готові до згоди Німці, серед котрих тепер взяли провід в свої руки люди неумірні і необдаровані далеко сягаючим поглядом мужів державних. З такими людьми зі взгляду на честь народну не могли би Чехи порозуміватн ся. Чехи готові до переговорів в справі порозуміня, але не возьмуть участи в ніяких переговорах, котрих услівєм було би знесене, або лиш застановлене розпоряджень язикових. Правительство, котре би обструкціоністам зробило уступку, мусїло би бути приготоване на опозицию Чехів, котра не була би меншою, як опозиция Німців. Відносини межи правительством а Молодочехами не суть так ясні, як би повинні бути. Коли правительство хоче, щоби правиця єго підпирала, то оно мусить бути отверто автономістичне. Правительство буде мусїло іти з автономічною більшостию, бо не має иншого виходу.

Славяньский християньско-народний Союз, до котрого належить шість наших послів, зібрав ся був по замкненю Ради державної в четвер на засїдане під проводом пос. Барвіньского. Парляментарна комісия більшости узнала себе на час ферий парляментарних неустаючою а предсїдателї клюбів більшости творять субкомітет, котрий має наглядати за всїми політичними подіями в тім часї, щоби не допустити правительства до розбитя парляментарної більшости і твореня нової з виключенєм котрої небудь з дотеперішних ґруп. Славяньский Союз ухвалив, щоби три предсїдателї (Барвіньский, Булят і Шустершіч) були за час ферий в тїснім контактї а в важних справах покликували до поради парляме тарну комісию Славяньского Союза. Рішено також, що она з трех ґруп (Русини, Хорвати, Словінцї) не може предприняти ніякого важного кроку політичного без взаїмного порозуміня з иньшими ґрупами. Тим способом обезпечено тривалість дотеперішної більшости парляментарної і виключено всяку можливість заходів, щоби н. пр. втягнути до більшости парляментарної Штайнвендериянів коштом Словінців, або Італьянців коштом Хорватів.

Оногди відбула ся конференция міністерияльна, на котру прибули з Будапешту президент кабінету бар. Банфі і міністер скарбу Люкач. Конференция займала ся мабуть предложенями для осїнної сесиї делеґацийної, а передовсїм уложенєм буджету войскового.

Fremdenblatt доносить, що вість, будьто би правительство вже на найблизшій сесиї Делеґациї наміряло внести предложенє о підвисшенє платнї офіцирам і урядникам войсковим, єсть безосновна, бо в тім предметї не наступило ще порозумінє межи обома правительствами.

В Хебі (Eger) відбули ся онногди збори німецких послів до Ради державної і двох послів соймових. Ухвалено скликати віче на день 11 липня і обговорювано справу застановленя залагоджуваня громадами справ в т. зв. порученім крузї діланя.

Замах на президента Фора.

В неділю по полудни виконано замах на президента француской републики Фора, в хвили коли він їхав повозом на перегони в Льоншан. Коли повіз переїзджав попри каскади бульоньского гаю, роздав ся нараз сильний гук і експльодувала недалеко сталева рура наповнена порохом і шротом. Мимо того, що на дорозї, котрою переїздив президент, було богато людий, не стало ся нікому нічого. При останках розірваної рури знайдено плякат змісту оскорбляючого президента, пістолет і малий штилет, на котрім були вириті погрози, заповідаючі смерть президентови.

В першій хвили зловили люди якогось підозріного о той злочин чоловіка а полиция єго арештувала. Він називає ся Ґаллє і сказав при переслуханю лиш то, що позістає без ро-

---

38)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Йосифа Корженьовского).

(Дальше).

Вкінци прийшла відповідь пана Януша, що позваляла Мариянови ужити як схоче даного єму фонду. Рівночасно посилав єму урядований отець 800 рублів на конечні видатки, як винайменє приличного мешканя і закупленя обстави. В листї пана Януша були між иншими такі слова: „Вір менї, найдорожший сину, що я був би найщасливійший, коли би міг забрати вас до себе. Але на жаль мушу виречи ся тої потїхи і ти не схочеш сам мешкати в моїм домі. Певне лишиш ся і по вашім вінчаню в Варшаві а то буде і для твого занятя найдогіднїйше. То що тобі тут посилаю, вистане тобі певне на приличне прибранє вашого будучого мешканя. Коли би було мало, напиши, а я пришлю тобі більше. На удержанє-ж ваше признача річно 1500 рублів, котрі повинні для вас вистати. Що буде по тім, як мене Господь покличе до себе, о то не журися. Я о всїм погадав. Лише то собі вимавляю, аби в вашім мешканю була така комнатка, в котрій міг би я часом посидїти при вас кілька тижднів, намою утомлену тїшити мої очи видом вашого щастя і скріпити душу на ту далеку подорож, яка мене вскорі жде“.

Крім того написав також пан Януш до Уршулї, дякуючи їй за слова повні сердечности і привязаня, благословлячи єї як дочку і окрасу житя наймилїйшого єго сина та просив заразом, щоби на памятку тої радости, яку єму справила, приймила подарунок, що колись красив шию матери Марияна, а котрий він ховав як яку сьвятість. То були два шнурки великих і дуже красних перел, що замикали ся спинкою богато висаджуваною брилянтами. В середині спинки була вирізана буква М.

Від Нарбута одержала Уршуля короткий лист, в котрім стояло: „Дякую Господу і Єго Матери милосердній, що зіслали тобі, дорога дитино, таку сьвяту постанову. Тепер спокійно умру, знаючи, що твоя будучність єсть в руцї найчестнїйшого чоловіка“.

Читаючи то всьо Уршуля чула ся скріпленою на души. Тільки честних і люблячих сердець наповнити радостию коштом повстаючого чувства, побороти ту любов вправдї велику, але таку, що як сама бачила, мусїла би на віки остати лише красним привидом, було для неї родом триюмфу, підносило єї у власних очах, і годило з єї призначенєм.

Лишала ся ще важна справа віддаленя Гнатка, котрого присутність мимо цїлого енерґічного напруженя єї души все хитала єї постанову і пригнїтала єї жите. Але і ту справу, тяжшу може для Марияна як для неї, улекшила Уршуля сама.

Одного разу в неділю, коли всї прийшли на обід, приніс їй пан Анзельм образ Мадонни Сикстиньской, до відрисованя тих чудових ангеликів, котрі у ніг Божої Матери говорять такими гадками, які лиш Рафаїл умів виписути на чолї і в очах своїх недостижимих осіб. Уршуля надивившися до волї, спитала пана Анзельма, який великий оригінал.

— Ба — відповів старий — або я знаю? Особи здає ся природної величини, але розміру цїлого образа не памятаю, хоч колись читав я о тім. Коли б я єго бачив, то певне лишивсь би в моїй уяві таким, як дїйстно єсть і жив би в менї так, як без сумніву жиє і стоїть в памяти тих всїх, котрим Господь позволив звидїти трохи сьвіта, а котрі крім гроший в кишени, мають ще дещо й в мозку. Але чи така сердечна радість може стрітити такого бідолаху, котрого стане тілько на латані чоботи і на кусник мяса до горшка.

— Або то так богато коштує? — спитала Уршуля тихим голосом, спускаючи очи. — Атже до Дрездна не так дуже далеко, а жите не мусить бути там дорожше як в Варшаві.

— Дорогий обарінок за крайцар, як крайцара нема — відповів старий сьміючись. — Але я не трачу ще надії. Маю льос, котрий з огляду на мого сина держу вже кілька літ. Доси щастє постійно мене обманювало. Але коли оно уперте, то й я упертий. Погадає собі вкінци: вже менї той дїд докучив, треба єго позбутись з голови і — дасть менї виграти. Тодї, пане Гнате, клунок на плечі і марш до Дрездна. Тут нічого не доробиш ся. То твоє урядованє не дасть тобі хлїба. Там научиш ся під моїм оком робити з творів штуки добрі копиї; наробиш їх богато, бо не дам тобі байдаків бити і бігати за Німкинями, а як привеземо цїлу фіру тих твоїх малюнків, то наші великодушні любителї дадуть за них величезний мішок гроший. Так, так, мій любий — додав,

боти; впрочім не хотів дати вїяких пояснень. Арештовано і переслухано ще й инші особи, але дійство виновника доси не викрито; кажуть, що він утїк а Ґаллета арештовано лиш длятого, що він підчас переїзду президента виробляв крики, як би хотів звернути увагу на себе. Ґаллета уважають загально за якогось несповна розуму.

Недалеко місця експльозиї знайшла поліция вчера ще другу пушку наповнену порохом і кусниями зелїза. Поліция здогадуєсь, що виновником замаху єсть той сам злочинець, котрий підчас гостини царя підложив був бомбу на площи Конкордиї. Фор зараз по вибуху поїхав на місце перегонів. Замітне то, що социялїсти кажуть, що сей замах був дїлом поліциї. Трох людий, котрих арештовано в перший хвили, випущено вже на волю.

Новинки.

Львів дня 15-го червня 1897.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував надзвичайного професора дра Іґн. Закржевского звичайним професором експериментальної фізики на університетї львівскім.

— **Є. Е. п. Міністер рільництва** ґр. Ледебур приїхав в пятницю вечером до Кракова. В недїлю рано оглядав в товаристві п. Маршалка краєвого ґр. Баденїго школу рільничу в Черниховї, а вчера відвідав Є. Е. п. Намістника в Гумнисках. Вчера вечером прибув п. Міністер разом з кн. Намістником до Львова. На двірци повитали гостий президент міста др. Малаховский, радники Намістництва пп. Лїдль і Мавтнер, радники дирекциї домен і лїсів Гірш і Розенберг, старший комісар гірничий з Станиславова Подгурский, радник двора директор поліциї Кшачковский і директор зелїзниць Вербицкий. П. Міністер заїхав до палати Намістництва. Нинї рано між 11-ою а 12-ою годиною приймав п. Міністер в Намістництві шефів урядів і шкіл підчинених міністерству рільництва, відтак має звидїти лїсову школу і поїде по полудни до Дублян. Вечером верне до Львова, а завтра, в середу рано від'їде назад до Віденя.

— **З Борщівского пишуть нам:** Духовна місия відбула ся в Королївцї, повіта борщівского, через 5 днів, почавши від недїлї до Вознесения. Провід тої місиї взяли на себе отцї Місіонери-Василияни, а іменно о. Ломницкий ігумен з Михалївки, о. Хмелевский ігумен з Улашковець і о. Козловский монах з Кристинополя. Через цїлий той час згромаджувало ся щоденно так з місцевої парохиї як з сусїдних сїл по кількасот народа. По належитім приготованю приступило до сьв. сповіди около 2000 вірних а сьвященики сусїди, почавши від вівтірка помагали оо. Місіонерам сповідати і богослуженя відправляти. Особливо був великий здвиг народа на Вознесение Господнє, бо власне тогди припадав тут відпуст і закінчене місиї. В остатний той день по богослуженю наступило закопане місийного хреста. Хвиля тая для народа була дуже торжественна; коли по водосьвятію посьвячено величавий хрест, украшений вінцями, стяжками і образками, котрих дївчата місцеві і з охрестних сїл не щадили — сотки народа обнесли его три рази наоколо церкви і кождий старав ся бодай дїткнути того хреста, а всї прочі руки свої підносили на знак, що і они бажають двигати тоє сьвяте знамя. В тім набожнім настрою можна було видїти вірних тронутих до слез. Коли хрест закопали, о. Ломницкий мав ще послїдну проповідь до численного народа. По окінченю тоїже нарід клячучи молив ся довго під хрестом бажаючи спасения для души своєї. При тій нагоді належить ся ще напімкнути, що наша церква побудована з каменя перед 60 роками була тамтого року відреставрована, помальована і богато позолочена, а на около церкви обширна площа обведена старанно деревяним парканом і обсаджена ґейби вінцем красними липами і иншими деревами. Той порядок і красота подобали ся дуже отцям духовним і народови прибувшим на місию. Старанність тую около нашої церкви маємо завдячити єдино о. Домінїкови Стеблецкому, місцевому парохови, також попереднім як і теперішним провізорам церковним, а іменно Олексї Івашиному і Дмитрови Михаловскому.

— **Убийство любки.** Ротмістр Боічев, ад'ютант болгарского князя, замордував у Софії свою любку Анну Сімон, каварняну сьпівачку в дуже незвичайний спосіб. До сповненя злочину взяв собі двох спільників Повіліча, префекта поліциї і одного жандарма. Разом в трійку всїли до того самого передїлу воза на зелїзници, в котрім їхала Анна з Філїпополя до Софії. На знак, котрий дав Боічев, кинув ся жандарм на Сімонівну і заткав єї уста губкою, намоченою хльороформом. Тим способом оголомшили єї, а коли вже жертва стратила цїлком память, викинули єї через вікно. Щоби затерти слїд за собою, вибрали злочинцї хвилю, коли потяг переїздив через міст і вкинули безпритомне тїло просто в ріку Марицу. Справа вийшла на верх через те, що жандарм, котрий помагав при убийстві, зрадив тайну. Єго надто гризла совість та і сподївав ся через те зменшеня кари. За причину того убийства подають відношенє, яке істнувало межи Боічевом а Сімонівною. Она була улюбленою сьпівачкою в тінґлях в Браїлї, Ґалацу, Рущуку, Софії та Філїпополи. Паничі, що люблять розкидати гроші свої чи не свої, пропадали за хорошою, струнокою Анною. Она мала всего 25 лїт, бо вчасно зачала свою карієру. Знакомість з Боічевом була вже давна і від него мала Сімонівна дитину, котру надзвичайно любила. І за Боічевом пропадала сьпівачка. Але ротмістр проциндрив на єї забаганки весь свій маєток і тому загадав підреперувати ся фінансово. Оженив ся зі старою але богатою панною і взяв за нею 200.000 франків посагу. Сімонівна не могла ему того дарувати, і зробила раз в Софії великий скандал. З дитиною на руках чекала на Боічева на головній улици перед княжою палатою. Боічев надійшов з жінкою під руку, а Сімонівна почала обкидати его скаргами і проклонами. Коли ж Боічев відрізав їй шорстко, она посадила дитину на землю і кинула ся на него, вхопила за горло і почала его душити. Тій сценї приглядало ся богато вибірної публики софійскої. Боічев постарав ся, що Сімонівну вислали до Пешту, звідки она походила. Але Сімонівна не могла там удержати ся довго. З туги за Боічевом вернула назад до Софії. Виїзджаючи з Пешту, не скривала перед родичами причутя, що їде може на смерть. Та незадовго отримали родичі вістку з Софії про страшний конець їх доньки.

— **Дотепний грім.** Коло Ченстохови лютила ся через цїлі лат. Зелені сьвята страшна туча. В селї Турові ударив грім в хатчину, в котрій жив двірский слуга і де на той час було кілька жінок і дїтий. Грім упав комином, забив курку, що сидїла під комином, і не вдїяв більше нїякої шкоди. В десять хвиль в тоту саму хату ударив другий грім, перебіг тоту саму дорогу, впав у землю і зробив ще меньше шкоди.

сьміючись і клепаючи задуманого Гнатка по плечи — поїдемо і будеш богатий; очивидно тоді, як щастє перестане любити великих панів рисунків і як я виграю льос, а на вербі виростуть грушки.

На тім скінчила ся та розмова. Коли розходили ся, Мариян приступив до Уршулї і дивлячись їй бистро в очи, спитав:

— Чи маю користати з того, що старий говорив о Дрезднї і написати до него, жертвуючи то, чого лиє певне не дасть ему.

Уршуля задумала ся, потерла рукою чоло, а відтак піднісши на Марияна очи, в котрих малювала ся цїла єї душа, відповіла рішучим тоном: Напиши.

Мариян написав. Покликуючи ся на свою вдячність для пана Анзельма і на приязнь для Гнатка, для котрого справдї не бачив иншого виходу, аби добити ся кусника хлїба на сьвітї — писав, що з огляду на слабе здоровлє вітця не може сам користати з его ласки бодай в теперішній хвили і тому навівши слова батькового листу, котрі позваляли ему зробити з гроший ужиток, який схоче, просив пана Анзельма, аби позволив ему заступити місце щастя, на котре не можна певно числити.

Єго слова були так повні чувства і правди, так промавляли до пересьвідченя погляди его що-до будучности Гнатка, лист пана Януша висказував таку готовість і благородну охоту нагородити старому его заходи і науку, якою отворив Марияновні очи, той подарунок уважав пан Януш за таку маловажну річ, що всї сумніви пана Анзельма мусїли переломитись і его горда душа цїлком зьмякла. Отже прибіг старий майже безпроволочно до Марияна, кинув ся на его шию і дякував з сльозами в очах за ту радість, яку ему на старість зготовив.

Коли Гнатко прийшов з уряду, вийшов Мариян під покривкою якогось інтересу на годинку і лишив вітця з сином. Коли вернув побачив, що пан Анзельм сидїв при его столику і писав просьбу о видане річного паспорту для себе і сина, а перед ним лежав вже потрібний до паспорту стемпель.

Гнатко був в другій комнатцї. Сидїв на ліжку Марияна і глубоко задумав ся.

Мариян приступив до него і положив руку на его рамени. Тоді Гнатко зірвав ся з місця, взяв обі руки приятеля в свої долонї і стискаючи їх сильно, сказав:

— Дякую тобі, сердечно дякую. Ти добре зробив.

Сказавши то голосом, в котрім не було нї докору нї жалю, взяв капелюх і вибіг з комнати. І три тиждні опісля пан Анзельм і Гнатко готові були до дороги. Надійшла четверта година. Больковска, Уршуля і Мариян відвели подорожних на почту, звідки відїздив почтовий віз до Кракова. Старушка лише плакала і пан Анзельм мав сльози в очах. Молоді люди мовчали і очи їх були сухі. А коли послїдний раз відозвала ся трубка і віз рушив, почула Уршуля, що з тим звуком нїколи не розстане ся, а Мариян побачив вихилююче ся з воза блїде лице приятеля, котре на все остало в его гадцї.

XX.

Нема справнїйших людий в мученю самих себе як ті, котрих природа надїлила великою уявою. Та сильна власть, невтомима в сторожению, що не дає відпочити души навіть у снї — єсть з одної сторони першим услівєм всякої творчости в штуках, всякої висшости на війнї, всякого винайденя в науках і промислї, а з другої сторони єсть початком всякого божевільства, жерелом тих привидів і мар, якими мучить, тих підозрінь і неспокоїв, якими катує голову і серце тих, котрих так високо підносить понад звичайних людий. Дармо хилить ся товпа перед переїзджаючим серед окликів побідником, він десь там доглянув одну піднесену голову і затисненї уста і вже в ту голову вложив гадки, що его гудять, а до тих уст додав неприязні шепоти, що попсували ему цїле торжество. Дармо вбігають ся з поклонами і любованем товпи людий на гру великого актора або музика, до образа славного маляря і різьбаря; яктор і музик серед грому оплесків почує десь з кута проймаючий свист, що болячо его уколе, а маляр і різьбар серед лиць одушевлених на вид дїла штуки, побачить конче якесь лице байдужне, немов би хитане головою і здвигане раменами, що відбере ему сон і з якогось чоловіка, що Богу душу винен, зробить в своїй уяві грізного горога. Таки самі гадки мучать найспосібнїйших писателів, найбільших добродїїв людскости і найславнїйших винахідців. Одним словом, нема поводженя, котрого жерелом єсть уява, щоби она сама не зіпсувала его радости; нема вінця, котрим красить голову висшого чоловіка, щоби під той вінець не підложила тернової корони.

То само переносить уява і дожитя звичайного і до відносин з людьми. Она зробила Михайла Анґела понурим і недовірчивим, а Байрона самітним і диким; она завела до шпитала бідного Тасса і втрутила до гробу Расіна. Бо хоч всьо складає ся після бажань, хоч щастє дає средства уживаня, а приязнь і любов людска старає ся житє такого чоловіка окрасити, дати ему радість і спокій, він все щось винайде, чи то в обставинах, чи в людях, чи в собі самім, і до тої чарки, яку всї старають ся зробити для него солодкою, примішає якусь гірч.

Таким був і наш герой під ту пору, як ми его описуємо. Всьо зложило ся як хотів. Отець з отвертими руками, з щирою радостию приймив синову; старий Нарбут дякував Богу за таке забезпечене будучнини одинокої дитини; суперник уступив без нїякого опору, без докору, без слїду заздрости; та, котру над всьо любив, без котрої не розумів житя на земли, віддавала ся ему з найщирійшою прихильностию, з вірою, що то сьвята постанова, з дові-

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 15 червня. Президент Фор одержав ґратуляцийні депеші майже від всїх монархів.

Константинополь 15 червня. Туреччина зменшила своє жаданє що-до висоти военного відшкодованя до 6 міль. фунтів штерлїнґів.

Відень 15 червня. Померла тут славна акторка Шарльота Вольтер.

Софія 15 червня. Тіло убитої співачки Сімон віднайдено; слїдство веде ся енерґічно.

Переписка зі всїми і для всїх.

І. Б. з В.: 1) Мурашки обсїдають найбільше ті деревця, на котрих єсть богато мшиць, бо там злизують той солодкий сок, який пускають з себе мшиці. Отже, щоби позбути ся мурашок, треба передовсїм обчистити деревця з мшиць. Ентомольоґи (комахознавцї) кажуть, що мурашки не роблять на деревах нїякої шкоди, а бодай не таку, яку їм загально приписують; що найбільше шукають они за медом в цьвітах або обсїдають надбиті вже або надгризені солодкі овочі. Огородники знов кажуть, що мурашки найбільше роблять шкоди посередно тим, що причиняють ся до розмножуваня мшиць на деревах. В який спосіб они би то робили — того не уміємо сказати; могло би хиба так бути, що они случайно переносять яєчка і молоденькі мшиці з одної галузки на другу, з одного дерева на друге. О тім однакож не знаємо нїчого анї з практики анї з лїтератури. Щоби винищити мурашки на деревах єсть кілька способів: а) Треба придивити ся, з котрої сторони мурашки долазять до дерева і на тій дорозї уставити в черепках мішанину з двох третин меду і одної третини сьвіжих дріжджів. Мурашки наїдять ся тої мішанини і вигинуть. — б) В садї і городї треба вишукати муравлиска і позаливати їх кипятком або водою, в котрій заварено альоэс. — в) Обсипати губку мілким цукром і привязати еї доокола щепи. Мурашки налїзуть за цукром в губку, а тогди можна еї що дня рано здоймати і вигубити мурашки заливаючи губку кипятком. — г) Зробити доокола деревця ровець і насипати в него саджі.— д) Попривязувати на деревах паски паперу намащені клиєм „брумата“ (25 дека кольофонії розтопленої і змішаної з 10 дека ріпакового олію і 10 дека звичайної терпентини: можна ще підпустити нафтою; — при робленю осторожність!) На тім клию ловлять ся всїлякі комахи та усільниці. — 2) Про нищенє мшиць було вже дещо сказане в попередних „Добрих радах“ там собі прочитайте. Тут подаємо ще кілька способів: а) Білого мила до праня 25 ґрамів заварити (осторожно, бо дуже легко збігає і брискає) в 20 ґрамах води, а відтак по здоймленю з огню доливати поволи 100 ґрамів нафти і наконець ту мішанину за помочию малої сикавочки убити так, щоби зробила ся біла як убита сметана; відтак ще десять разів тілько теплої води і коли мішанина та ще лиш трохи лїтна сикати еї на мшиці. — б) Взяти дві ложки т. зв. перского порошку або „цахерлїну“ (фляшинка по 30 кр.), змішати з $^3/_4$ лїтри спіритусу і поставити у фляшці на тиждень на сонце. З тої мішанини давати відтак по 2 до 3 ложки на лїтру води і сикати на мшиці. — в) Що дня понад вечер зливати ростини при помочи доброї сикавки пускаючи струю води з цїлою силою на ті місця, де держать ся мшиці. — 2) Найлїпший, бо найпростїйший і найпевнїйший єсть механїчний спосіб: Стару, мягку щіточку від зубів, розрізати еї на двоє, взяти одну половину в одну, а другу в другу руку, а межи обі щіточки галузку з мшицями і так обтирати з неї мшиці. Волос щіточки зробить конець кождій мшици. Треба доти чистити щіточками, доки не вичистить ся всї мшиці. То ще можете найлекше зробити на Ваших рожах. По такім кількаразовім чищеню, очистите їх зовсім. — **Др. Володимир в Добромили:** Виділ краєвий не дає нїяких стипендий для студентів Академії рільничої (Hochschule für Bodencultur) у Відни. Можуть дістати хиба ті, котрі скінчивши школу рільничу в Дублянах хотїли би образувати ся поза краєм на учителїв рільництва. А чи розважили Ви добре, яку цїль хочете остаточно осягнути по скінченю Академії рільничої? Академія добра хиба для того, хто єсть властителем більшої посїлости, або має вигляди дістати ся на службу в якімсь великім скарбі. Се послїдне нинї у нас дуже трудно, а за границею мають своїх людий. Глядїть на то, щоби опісля не було заводу. Для властителя меншої посїлости стало би і звичайної школи рільничої (середної н. пр. в Дублянах), а длятого хто скінчив в ґімназию або реальну школу вистане навіть самоука з добрих підручників і практика в якім більшім скарбі. — **І. Ґрос у Вишн.:** У львівскім заведеню для глухонїмих хлопця не приймуть, бо єсть мойсеєвого віроісповіданя; але можемо Вам подати иншу раду: Для жидівских дітий удержує у Львові школу для глухонїмих п. Бардах (ул. Різницка — Rzeźnicka ч. 14, II поверх). Єсть то приватна школа, в котрій учить ся кільканайцять хлопцїв і дївчат глухонїмих, а п. Бардах занимає ся своїми вихованками дуже щиро і совістно. Можете отже у него умістити хлопця, але за якоюсь доплатою, бо зовсїм безплатно годї, позаяк п. Бардах не має на то потрібних фондів. Він удїляв би лиш науки безплатно. Харч (вікт) міг би хлопець мати 6 разів в тиждень безплатно, бо єсть тут жидівске товариство, котре дає безплатні обіди. Семий день т. є. сабаш, припавби вже на п. Бардаха. Отже дїло таке: За помешканє і харч в шабас будете мусїли доплачувати; хлопець мусить також мати власну одїж, біле і постїль. Впрочім порозумійте ся з п. Бардахом. Наука мусить потревати кілька лїт, бо насамперед треба хлопця научити говорити, читати і писати та рахувати і подати єму понятє о божім сьвітї, а відтак аж подумати о якімсь ремеслї. П. Бардах учить в своїй школї також і перших початків ручних робіт (т. зв. слєйду). Можемо ще й то додати, що труди п. Бардаха показують дуже красні наслїдки, о чім ми мали нагоду особисто переконати ся. — **П. К., крамар в Л.:** Поручати якусь першу лїпшу фірму товарів лїктевих нам годї, бо не можемо брати на себе отвічальности анї супротив одної, анї супротив другої сторони. Инше дїло було би, як би так зголосило ся пять, шість, десять крамарів, котрі сказали би, що хотїли би такі а такі товари постійно побирати. Тогди би ми старали ся вишукати яку ретельну солїдну фірму, завели би перегори з нею, предложили їй оферту, взглядно зажадали оферти від неї і може би дало ся щось зробити. Але так, на само лиш бажанє Ваше годї щось розпочинати. Отже коли хочете, постарайте ся ще о других і дайте нам знати, а ми тогди будемо робити, що потреба. **Н. Г. в Бич.:** Науку рахунковости викладають на львівскім унїверситетї через цїлий рік. Можна би учити ся також у когось приватно. Але за науку треба платити. До науки нїхто не буде ще й доплачувати; фондів на то нема нїяких. Ви яко приватний офіцияліст могли би й самі виучати ся рахунковости. Скоро знаєте добре нїмецкий язик, так, що могли би учити ся з нїмецкої книжки, то ми Вам радили дуже купувати собі лекциями Schär-Langenscheidt, Kaufmännische Unterrichtsstunden (15 зошитів або лекций по 60 кр.), з котрих можете знаменито виучити ся рахунковости без помочи учителя. Книжка так знаменито уложена, що хто лиш знає нїмецку мову і розуміє перші основи рахунків, може научити ся з неї без помочи учителя рахунковости. До господарскої рахунковости специяльно радили би ми Вам ще купити собі: Leichtfassliche Buchführung für Landwirthe von Direktor a. D. K. (90 кр.) Обі ті книжки (взглядно зошити першої) можете спровадити собі з віденьскої книгарнї Wilhelm Frick, Hofbuchhandlung, Wien, Graben 27. У кого би на провінциї можна виучити ся — не знаємо, бо то річ приватна. Напишіть нам, яке становище займаєте, а подамо Вам листовно ще одну раду. — **Правник:** Купіть собі в нашій експедиції, ул. Чарнецкого ч. 12. — **Е. П. в З.:** Купон від Вашого льосу не надійшов ще з Риму. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

За редакцию відповідає: Адам Кржижановский

рем, що еї будучність буде мати спокій і озарить ся поважною і розумною радостию. А однако Мариян нїколи не був нещасливійший як тепер. Раз приходило єму на гадку, що заколотив днї хорошої і благородної дївчини, що пожертвувала ся для єго щастя, що зрадив приятеля, котрий любив єго від дитиньства і все відступав єму першеньство, що пожертвував і любку і приятеля собі і тій пристрасти, котрої не повинен був допускати до свого серця як калїка і унаслїджена природою людина — отже що поступив як самолюб, не гідний щастя, яке єму небо дає. Так задивлюючи ся на себе і на своє положенє, понижував себе у власних очах і немилосердно мучив ся.

На таких борбах, на таких гадках минуло єму чотири днї від виїзду Гнатка і він не сьмів станути перед Уршулею, щоби не вичитати на еї лици того всього, що єго власна уява поставила єму перед очи в такий різький спосіб. Пятого дня одержав такий лист:

„Мариянe, чиж я заслужила на то? Лишаєш мене саму собі і гадкам, яких я не повинна мати. Потребую працї і твоєї присутности; потребую твого голосу і впевненя, що моя щирість не остудила твоєї любви, котра для мене тепер найбільшим добром. Отже приходи, а коли ти не здоровий, напиши. Прийду сама, щоби тобі ще раз сказати, що не жалую того, що стало ся“.

Кілька хвиль по перечитаню того білєту був вже Мариян на Новомісkій улици. Застав Уршулю саму в комнатї, була дуже блїда, здавало ся, що за тих кілька днїв змарнїла; але приступила скоро до него і з усьміхом прихильности і приязни, сказала:

— Чогож ти так біг? Не можеж слова промовити і віддихати. Ходи, сядь коло мене. Я певне не зрозуміла причини, чому ти не приходив. А ти без сумнїву терпів більше як я. Прости менї то Мариянe, то перша хвиля. Час вирівнає нашу дорогу і відтак буде нам іти легко, коби ми лиш ішли разом і при собі.

Мариян сїв при нїй, укрив горяче чоло в еї долонях і так довго сидїв в задумі. Відтак встав з місця і перейшовшись кілька разів по комнатї, задержав ся перед нею та зі співчутєм відозвав ся:

— Дивна, дивна женщино! Як ти мене понижуєш своєю силою духа, як малим і лихим сотворінєм робиш мене в моїх власних очах!

Так минула перша найтяжша хвиля, а час, як справедливо сказала Уршуля, вирівнав вскорі їх дорогу і улекшив спільну подорож по нїй. Панї Больковска скоро дізнала ся, що між ними зайшло. Жаль їй було в души Гнатка, котрого сердечно полюбила, але сама видїла, що молодий чоловік, у котрого була лиш краса, розум і честне серце, не міг анї погадати о тих обовязках, якими би обтяжив єго дім і родина. Супротив того підпираня такого любимця було би лиш шкодою для еї внучки і не могла би довести до нїякого успіху. Впрочім сама пересьвідчила ся, що до горбатого можна було привикнути, можна було єго сердечно полюбити, а для єго розуму, серця і характеру мати найбільшу почесть. Отже коли відчитала цїлу переписку, що відносила ся до тих заручин, поблагословила їх сама з сльозами в очах, потайки перед ними велїла поробити обручки, слухала на колїнах служби Божої і просила сьвященика посьвятити їх, а коли приїхали до Варшави Нарбут і Шумейкова, винесла їх в відповідній хвили на срібній таци разом з нотарияльним актом, котрим записувала цїлий свій маєток внучцї та просила старого, аби їх при нїй поблагословив і заміняв обручки. Так відбули ся заручини, прості але торжественні з огляду на чувства, які наповняли всї особи, що належали до того обходу.

(Дальше буде).

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові улиця Кароля Людвика число 9, приймає абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.